

Právo Únie nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že každý vlastník bytu v budove v spoluvlastníctve je povinný prispievať na náklady kúrenia napájajúceho spoločné časti

V rozsudku EVN Bãlgarija Toplofikacija (C-708/17 a C-725/17), z 5. decembra 2019, sa Súdny dvor zaoberal zlučiteľnosťou vnútroštátnej právnej úpravy v oblasti dodávania tepla s právom Únie a rozhodol, že smernice 2011/83 o právach spotrebiteľov¹, a 2005/29 o nekalých obchodných praktikách² nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že vlastníci bytu v budove v spoluvlastníctve, ktorá je pripojená k sieti ústredného kúrenia, sú povinní prispievať na náklady spotreby tepla spoločných priestorov a vnútorných zariadení budovy, aj keď osobne nežiadali o dodávanie vykurovania a vo svojom byte ho nepoužívajú. Pokiaľ ide o tú istú právnu úpravu, Súdny dvor tiež rozhodol, že smernice 2006/32³ a 2012/27⁴ o energetickej efektívnosti nebránia tomu, aby sa vyúčtovania týkajúce sa tejto spotreby vystavovali pre každého vlastníka bytu v budove, ktorá je v spoluvlastníctve, pomerne k vykurovanému objemu jeho bytu.

Spory vo veci samej spadajú do kontextu dvoch žalôb o zaplatenie faktúr zaslaných vlastníkom bytov v budovách v spoluvlastníctve a týkajúcich sa spotreby tepla vnútorným zariadením a spoločnými časťami tejto budovy, pričom títo vlastníci odmietajú zaplatiť tieto faktúry. Títo vlastníci zastávajú názor, že hoci je ich budova zásobovaná sieťou ústredného kúrenia podľa zmluvy o dodávke uzavretej medzi spoločenstvom vlastníkov a dodávateľom tepla, oni osobne nesúhlasili s dodávaním ústredného kúrenia a v ich vlastnom byte ho nepoužívajú.

Súdny dvor sa najprv venoval výkladu pojmu „spotrebiteľ“ v zmysle smernice 2011/83⁵ a rozhodol, že pod tento pojem patria v ich postavení zákazníci dodávateľa energie vlastníci a nositelia vecného práva, ktoré sa týka užívania priestorov v budove v spoluvlastníctve, pripojenej k sieti ústredného kúrenia, pokiaľ sú títo vlastníci alebo nositelia práv fyzickými osobami, ktoré nie sú zapojené do obchodných alebo podnikateľských činností. Vyvodil z toho, že zmluvy o poskytovaní ústredného kúrenia, o aké ide vo veci samej, patria do kategórie zmlúv uzavretých medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2011/83.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 2011, s. 64), článok 27.

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, 2005, s. 22), článok 5 ods. 1 a 5.

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/32/ES z 5. apríla 2006 o energetickej účinnosti konečného využitia energie a energetických službách, a ktorou sa zrušuje smernica Rady 93/76/EHS (Ú. v. EÚ L 114, 2006, s. 64), článok 13 ods. 2.

⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/27/EÚ z 25. októbra 2012 o energetickej efektívnosti, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2009/125/ES a 2010/30/EÚ a ktorou sa zrušujú smernice 2004/8/ES a 2006/32/ES (Ú. v. EÚ L 315, 2012, s. 1).

⁵ Článok 2 ods. 1 smernice 2011/83.

Súdny dvor ďalej spresnil pojem „nevyžiadané dodanie“ tovaru v zmysle článku 27 smernice 2011/83, pričom uviedol, že dodávku tepla pre vnútorné zariadenie a v dôsledku toho do spoločných častí budovy v spoluvlastníctve, vykonávanú v nadväznosti na rozhodnutie prijaté spoločenstvom vlastníkov tejto budovy v súlade s vnútroštátnym právom o jej pripojení na ústredné kúrenie, nepredstavuje nevyžiadané dodanie ústredného kúrenia.

Nakoniec sa Súdny dvor vyslovil k metóde vyúčtovania spotreby tepla v budovách v spoluvlastníctve. Uviedol, že podľa smernice 2006/32⁶ členské štáty zabezpečujú, aby sa koncovým odberateľom v oblastiach ako najmä elektrická energia a diaľkové vykurovanie poskytli meracie zariadenia, ktoré presne merajú skutočnú spotrebu, ak je to technicky možné. Podľa Súdneho dvora sa zdá byť ťažko predstaviteľné, aby bolo možné úplne individualizovať faktúry týkajúce sa vykurovania v budovách v spoluvlastníctve, najmä pokiaľ ide o vnútorné zariadenie a spoločné časti, keďže byty v takých budovách nie sú z tepelného hľadiska jeden od druhého nezávislé, pretože teplo cirkuluje medzi vykurovanými bytmi a bytmi, ktoré sú vykurované menej alebo nie sú vykurované. Za týchto okolností Súdny dvor dospel k záveru, že vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponujú členské štáty pri metóde výpočtu spotreby tepla v budovách v spoluvlastníctve, smernice 2006/32 a 2012/27 nebránia tomu, aby výpočet tepla odovzdaného vnútorným zariadením takej budovy bol vykonaný pomerne k vykurovanému objemu každého bytu.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Článok 13 ods. 2 smernice 2006/32.